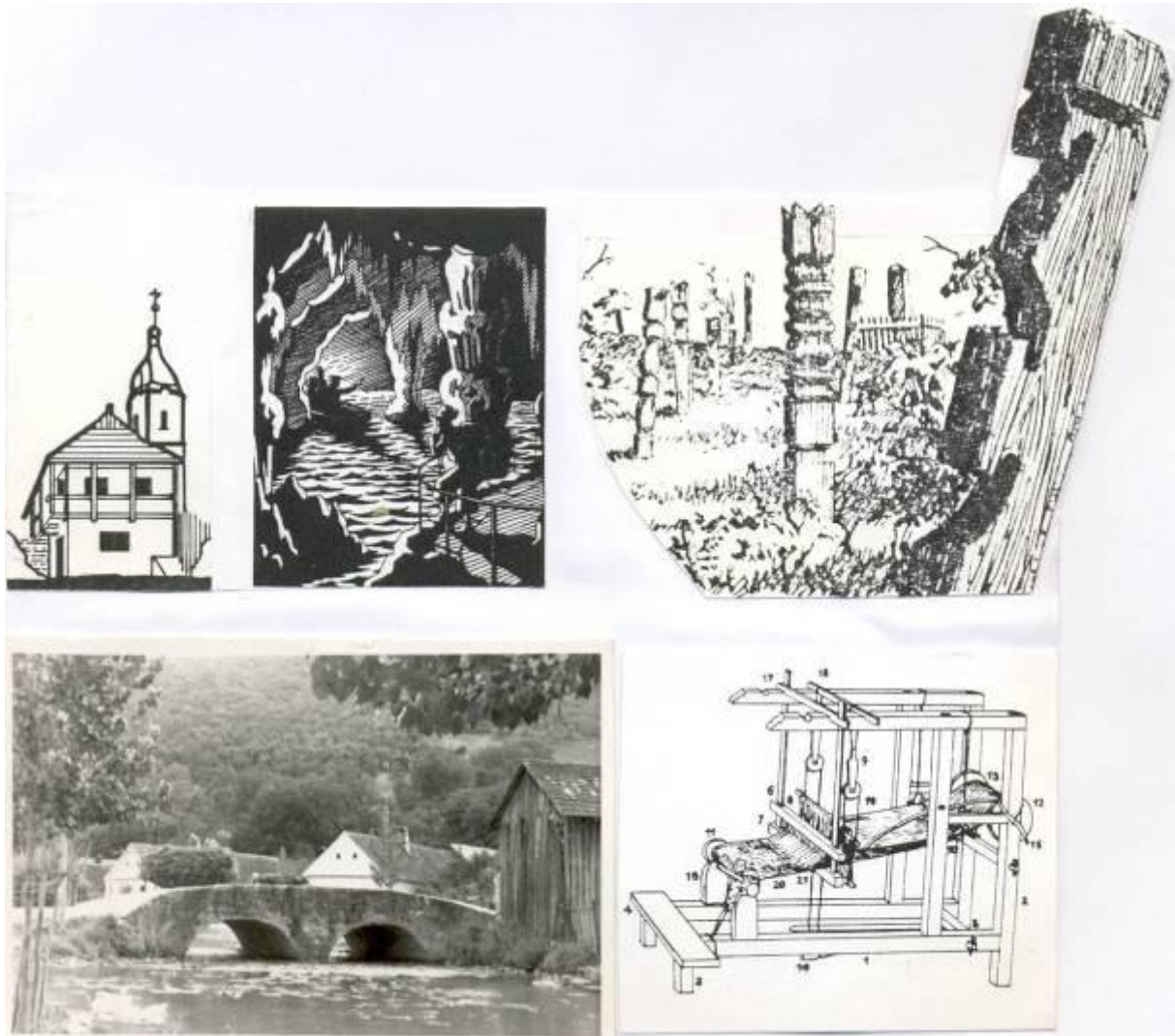

JÓSVAFŐI
HELYTÖRTÉNETI FÜZETEK

28. füzet, 2008

**JÓSVAFŐI
HELYTÖRTÉNETI FÜZETEK**

15. évfolyam 28. füzet
2008.

Felelős szerkesztő:
Szablyár Péter

Felelős kiadó:
Szablyár Péter
ügyvezető

HU ISSN 1785-9956

Kiadja a **SZINLŐ Barlangi-vendégforgalmi Kft.**,
(Jósvafő, 3758 Dózsa György utca 3.)
a jósvafői tájház alapítója.

 szinlo@t-online.hu

 <http://www.museum.hu/josvafo/tajhaz>

A füzet megjelenését támogatta: Nadanicsek Imréné (Geregy Piro-
ka és ✚ Gádoros Miklós

Nyomdai munkák: **K-B Aktív Kft.** Gyorsnyomda és másolószolgálat,
Miskolc. Felelős vezető: Kása Béla

Jósvafő jövője – Jósvafő múltja

Tisztelt Olvasóim, Kedves Barátaim!

Ez az év, döntő jelentőségű a jósvafői tájház életében. Még az év elején elhatároztam, hogy beadom a tájház pályázatát a Pulszky Társaság „Év múzeuma” pályázatára. A pályázati anyag részét képezték a Jósvafői Helytörténeti Füzetek eddig megjelent számai is, egy kis füzetben próbáltam összefoglalni az elmúlt 15 év történéseit. Izgatottan vártam a bíráló bizottság látogatását, amelyre 2008. március 28-án került sor. Dr. Fodor Zsuzsanna (a Veszprém Megyei Múzeumok Igazgatóságának igazgatója) és Dr. Pintér János (a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgató-helyettese) utazott le, alaposan végignézte a gyűjteményt, a leltárkönyveket és több kérdést tettek fel a ház működtetésével, finanszírozásával kapcsolatban. Azután eltelt néhány hónap, és a Múzeumok Majálisának megnyitóján átvehettem az „Év múzeuma 2007” kitüntető címet tartalmazó oklevelet és táblát. Köszönöm mindazoknak, akik segítettek vágyaim megvalósulásában, a tárgyak adományozásától az épületek helyreállításán keresztül a szakleltár elkészítéséig! Köszönöm a falu lakóinak bizalmát és támogatását! Köszönöm, hogy befogadtak!

Jósvafő, 2008. július

Szablyár Péter

Ez a kiadvány bolti terjesztésre nem kerül. Másolása nem tilos, inkább megtisztelő.

Búcsú Gereguly Feri Bácsitól

Nem lehettem itt Feri Bácsi temetésén, az ország másik végébe szólított egy általam korábban szervezett tájházás konferencia. Nagyon bántott, azután megbékéltem, hiszen mi még a múlt év októberében elbúcsúztunk egymástól. Különös szöttes volt ez a mi kapcsolatunk, atyai-nagyatyai szálak keveredtek a gyermekkorom mesehőseihez fűződő viszonyomhoz. Amikor gyermek-koromban megismertem Feri Bácsit, sokkal fiatalabb volt, mint én most; nekem akkor is Feri Bácsi volt, nem kellett megszólítást váltanom soha. Ő engem jósvafői visszatérésem óta következetesen „Mérnök úrnak” szólított, magázott és ebben volt valami kedves, „hagyományápoló”, az igazi falusi iparos ember, a mindent tudó ezermester tisztes távolságtartó, mégis szeretetteljes közelsége!

Nem illik kondoleáló levelekből idézni, most mégis ezt teszem, hiszen akkori érzéseimet – amit a gyászoló családnak írt levelemben leírtam – nem tudom felülírni:

„Ami vigasztaló, hogy Feri Bácsi is már az égi barkács-műhelyében javítgatja az ott is el-elromló, vagy reparálásra szoruló tárgyakat, azzal a racionalitással és bölcsességgel, ahogy azt idelelni is tette. Persze Erzi Néni biztosan nagyon hiányzik neki, de le-lepillantva azért őt is figyelemmel kísérheti, hasonlóan Titeket, az Unokákat és a Dédunokát is. Mert egy ilyen Jósvafő szépségű hely biztosan van odafenn is, lennie kell, és Ő előbb-utóbb azt is úgy fogja ismerni, bejárni, szeretni, mint ezt a földi – sajnos egyre jobban kihaló és pusztuló – mását.

A fentebb leírtak ellenére én a túlvilágban nem hiszek, de a szellem továbbélésében igen, hiszen Feri Bácsi lénye, kisugárzása Bennetek is tovább él, példája fennmarad, két keze munkája ma is kézzel fogható bizonyítékai még sokáig őrizni fogják emlékét, a tájház pince-házának ablak-zsalujától a Ti Tisza tavi tanjátokon át a fővárosi Szemlő-hegy barlangkutató emlékkertjének haranglábáig, amelyet évente több száz, több ezer turista csodál meg....”

Feri Bácsi! Vigyázzon ránk, onnan fentről is!

Szablyár Péter